

BRETAŇSKÝ OHAŘ

ÚPLNĚ OBÝČEJNÝ PES

V roce 1908 André de Lesse, autor prací o lovu a jeho vývoji, vzpomenu v časopise „La Vie à la Campagne“ (Život na venkově) lovectví v Dolní Bretani. V zemi obchodníků se zvěřinou a pytláků, jejichž mravy vzaly loveckým společnostem, které to dopustily, veškerou jejich hodnotu.

Při kritice této kategorie lovců se autor rovněž zmiňuje o jejich společníkovi, bretaňském dlouhosrstém ohaři: „Tato země produkuje plemeno stavěcího psa, obdivuhodně adaptované na obtížné bretaňské terény; je to pes energický, prohledávající houštiny, neporovnatelně odolný. V současnosti se zdá, že jeho chov je v úpadku, zaslouží si však regeneraci“.

O čtyři roky později, v roce 1912*, založilo několik nadšenců v Loudéacu klub, počet zakládajících byl, jak uvádí Arthur Enaud, třicet a tento klub se chystal vzlétnout k výšinám. Od té doby se malý bretaňský ohař vydal na cestu, zaplavil všechny kontinenty a je

považován v kynologickém světě za nejpopulárnějšího ohaře. Za jedno století vývoje získal mnoho na ušlechtilosti a ztratil svoje přízvisko „pytlácký pes“, i když v jeho uličnickém pohledu lze zahlédnout jeho minulost dareby. Dokázal díky svým výborným loveckým kvalitám soupeřit s mnohem většími plemeny ohařů a přizpůsobit se každému terénu; možná za to vděčí své minulosti pytláka, svým schopnostem, které byly tehdy pro přežití nezbytné.

V rozvoji mu pomohlo velké množství kompetentních chovatelů, dokázal se přizpůsobit všem omezením, která nastala při jeho přechodu z venkovského do městského prostředí a pochopil, jak být při těsném soužití s lidmi v případě potřeby nevtíravý.

S tímto psem se dá lovit každá zvěř v jakémkoli biotopu, zvládá všechny situace, se kterými se setká během loveckých akcí, jeho dominantní vystavení vyjadřuje hrdý postoj.

V Callacu bylo založeno dokonce jeho muzeum, které nemá nouzi o návštěvníky a svědčí o nadšení, které tento malý pes vzbuzuje.

Je to přesně tak, jak říkal pan Gaston Pouchain, předseda klubu v letech po druhé světové válce – „Maximum kvality při minimální velikosti“ (Un maximum de qualité dans un minimum de volume.)

*) Všeobecně se všude uvádí rok založení klubu (CEB) v roce 1907. Také muzeum v Callacu bylo otevřeno v roce 2007 ke stému výročí založení tohoto klubu.

Bretaňský ohař – minulost, přítomnost, budoucnost

Nebyl jsem na počátku historie bretaňského ohaře, on tady byl dřív. Ale celý můj život jsem vybíral různá spojení se snahou docílit toho nejlepšího výsledku.

Callac se zrodil s bretaňským ohařem, který zde vystoupil z anonymity. Pořád si pamatuji příhodu, o které mi vyprávěl jeden drezér, pan André Milhau, který cvičil svoje psy se zaměřením na jarní Field Trial na území bývalé Jugoslávie. Jeden jeho pes, bretaňský ohař, se mu vymkl z rukou u jedné farmy a vydal se tam něco ukrást. Farmář se trochu uklidnil, když viděl, že to je bretoňák a André byl docela překvapen, že poznal toto plemeno a také že věděl, že jeho kořeny jsou v bretaňském Callacu.

V Dolní Bretani v oblasti kolem Callacu tato skutečnost nemůže nikomu uniknout. Bylo tomu tak především v 50. letech XX. století: tehdy to bylo jeho zlaté období. Vyrůstal jsem dvanáct kilometrů od města Callac, v sousedním městě Plourac'h. Je to země vřesovišť a údolních močálů s vhodnými životními podmínkami pro různé druhy zvěře. Jsou tam doma sluky, koroptve, zajáci i králíci, tím chci říci, že to byl ideální terén právě pro malého bretoňáka. Tehdy to ještě byla doba, kdy zemědělství bylo ekologické. V Plourac'hu, jehož pozemky měly 5000 ha půdy, bylo zemědělství ještě archaické, pozemky byly rozděleny mezi desítku malých farem, z nichž každá obdělávala svoji „zahrádku“. Elektrifikace byla v plenkách, telefonní spojení neexistovalo. Na kamenných cestách jste mohli potkat jen několik bretaňských tažných koní; ani traktor, ani automobil nerušily klid vesnice. Je jasné, že v takovém prostředí byla zvěř velmi spokojená. Tehdy na venkově řádili ještě poslední profesionální lovci, ráno jste si objednali dvě koroptve a zajíce a v poledne jste je měli! Viděli jste v poledne nebo navečer loveckou brašnu, ve které byl zajíc a lovec byl doprovázen dvěma nebo třemi bretoňáky. Ti psi byli součástí tohoto kraje. Stejně jako do Andalusie neodmyslitelně patří chrt galgo, tak je neoddělitelný bretaňský ohař od krajiny Dolní Bretaně. K tomuto enormnímu rozšíření bretaňských ohařů v Bretani došlo po druhé světové válce (39-45).

Pochodeň chovu tohoto plemene, které bylo oficiálně uznáno již na začátku dvacátého století, převzal Callac, kde se chovalo již po dlouhou dobu bez pevně stanovených požadavků, takže v první řadě bylo nutné jej standardizovat.

Chovatelé se tedy rozhodli, že proto, aby mohli svoje psy produkovat v dostatečném množství a kvalitě (tento ohař by velice populární už na konci druhé světové války), budou je chovat na venkově. Chovatelé z Callacu, který se stal centrem jejich chovu, společně s chovateli z okolních obcí začali směřovat ke společnému cíli; všestranné schopnosti těchto psů byly na malých farmách, které byly základnami jejich chovu, vždy vítány. Malý bretoňák, když šel navečer s farmářem sehnat krávy, během cesty vyplašil několik zajíců a pak ještě vystavil pár koroptví zcela v souladu s jeho charakteristikou – „dobrý ke každé práci“. Ve městě byli také dva či tři chovatelé, kteří vyprodukovali něco navíc, a tak se celá ta malá skupina zájemců o plemeno sjížděla do Callacu, odkud se šířili bretaňští ohaři nejprve po Francii, posléze i po Evropě a Americe. Je jisté, že spolupráce chovatelů z Callacu s dalšími chovateli a amatérskými drezéry přispěla k rychlejšímu upevnění plemene, k ustálení jeho typických povahových rysů, což se povedlo během necelého jednoho století a přivedlo tuto rasu do Pantheonu těch nejlepších ohařů světa.

Toto venkovské období v životě bretoňáka skončilo s nástupem zemědělské mechanizace. Způsoby obhospodařování půdy se změnily a farmáři neměli čas, ale ani potřebu, zabývat se prací se psy. S objevením aut a kamionů v bretaňské krajině začal platit daň nastalým změnám, skončil jeho bohémský život na bretaňském venkově, chovatelé musili přetvořit svoje psince a chovatelské metody, ale vzniklo několik významných chovatelských stanic, z nichž některé ještě aktuálně chovají.

I dnes zůstává Callac centrem, přitahujícím obdivovatele plemene, ale rozkvět jeho chovu, mnohé vynikající chovy, jsou po celé Francii a vlastně po celém světě. Současné dopravní a komunikační možnosti umožňují i chovatelům ve vzdálených zemích zajistit taková spojení, která dále napomáhají ke zlepšování populace.

V loveckém terénu, stejně jako na Field-Trials se bretaňský ohař stále drží na špici a je neopominutelným členem rodiny stavěčů.

Doufejme, že i ve své původní vlasti, v Bretani, si dobude zpět svoje vedoucí postavení u bretaňských lovců, protože je pravdou, že v současnosti je vytlačován z této pozice anglickým setrem, který má obrovský potenciál a nabízí svojí stylovou prací jedinečné zážitky při lovu sluk, na který je specialistou. Ale přesto bretaňský ohař zůstává velkým bekasiérem (lovec sluk), který má ve své výbavě i mnoho dalších výborných vlastností. Je velmi všestranný, schopný se uplatnit při mnoha různých činnostech a má potenciál se prosadit tváří v tvář konkurenci.

Čtrnáctidenní soutěž na sluky, kterou v Bretani organizuje každý rok pár nadšenců, je rok od roku populárnější a ukazuje nám, že pro práci s touto zvěří, kterou dokonale zná, se narodil. A k tomu mu, jako prezident klubu, přeji dlouhý život a dobrý vítr!

Yves Joncour, president CEB Francie

ROZTOMILÝ PES

Ve Francii jej většina lidí nazývá krátce - epagneul. Toto zjednodušení odráží obrovskou popularitu tohoto plemene, jehož nejčastěji citovanou vlastností je to, že je roztomilý! A je to pravda. Jeho příznivci mohou být na něj hrdí! Navíc tato vlastnost, která sice není první v hledáčku lovců, je důležitá pro soužití v domácnosti. Celkem vzato, i pes nadšeného lovce stráví víc času doma, než někde v polích, v lese, nebo na vřesovištích, ne?

Ale „bretoňák“ je ještě něco jiného. Plemeno oficiálně existuje až od počátku XX. století, naprosto přesně od roku 1908, kdy byl sestaven a zveřejněn jeho první standard. Ale jeho kořeny sahají mnohem hlouběji do historie!

Mnozí jej s radostí poznávají zvláště na obrazech ze XVII. a XVIII. století, když už ne přímo na grafikách či dokonce galo-románských mozaikách. Ale ke všem těm zobrazením se jako ke svým předkům hlásí i mnoho dalších plemen.

Jako všechna další plemena bretaňský ohař vzešel z křížení a jeho přesný původ se ztrácí v hloubi věků, u jeho vzniku nikdo nebyl a nikdo nám jej neoddiskutovatelně nepotvrdil!

Na druhou stranu víme to, že „náš malý bretoňák“, jak je často nazýván, nevznikl na základě představy o vyšlechtění plemene s určitými, předem stanovenými kvalitami, jako to bylo v případě jiných ras, třeba anglického setra, Korthalsova griffona nebo německého drátosrstého ohaře.

Bretaňský ohař se narodil na základě výběru z regionálních, navzájem příbuzných typů psů, která se vyskytovala v různých částech Bretaně a selekcí na jejich vrozené kvality, které byly žádoucí.

Velký kynolog, plukovník Dommanget, o tom řekl na samém počátku XX. století toto: „není překvapivé, že tento pes je tak mimořádně výkonný, protože plemeno bylo konstituováno na základě použití těch lovecky nejefektivnějších jedinců“.

Ať už to bylo jakkoli, bretaňský ohař je dnes tady a je dokonalý! Nestačilo mu, že je jedním z nejpobulárnějších plemen ohařů ve Francii, on je také nejrozšířenější francouzský lovecký pes na světě, a i když nejhojněji se vyskytuje v zemích okolo Středozevního moře, obzvláště v Itálii, Španělsku a Srbsku, už kolonizoval celou Evropu, včetně Velké Británie, což není snadné v pravlasti setrů a pointrů! Ale jeho rozšíření se nezastavilo na hranicích Evropy, ale pokračovalo dál a nejhojněji je zastoupen v USA. A dostal se i k „protinožcům“, o čemž svědčí, že se s ním můžeme setkat v Austrálii nebo na Novém Zélandě. Krátce řečeno: je prostě všude!

Můžeme se divit důvodům tohoto úspěchu?

Především, a tento názor nezastává jen autor tohoto článku, je to pes „anti-snob“! Je to pes venkovanů, dělníků a bílých límečků, tedy pes pro všechny! Pokud se na věc podíváte objektivně, porovnejte počet těchto plebejských ohaříků, které potkáte na chodnících a v parcích či na loveckých setkáních s počtem „lordů“, se kterými se setkáte. Při ročním počtu narozených a zapsaných bretoňáků (4500 v roce 2019) je jasné, že jejich počet je vyšší, než počet urozených kynologů. Je to náš „lidový“ pes!

Proč je tomu tak?

Celkový vzhled bretoňáka, který je malý a kompaktní, se silnou kostrou, zajímavě zbarvený, ať už je bílooranžový, černobílý, hnědobílý nebo trikolorní, je líbivý. Stejně tak je pěkné jeho osrstění, středně dlouhé, ale především, především je to jeho výraz! Opravdu to není zbytečné, že se jeho chovatelé tak intenzivně věnují udržení tohoto charakteristického výrazu jeho „tváře“, veselého a šibalského, který přesně vyjadřuje výjimečnou inteligenci tohoto psa. Bretoňák nikdy nevzbuzuje strach!

Bretoňák je rovněž psem, jehož chov je z velké části výsledkem snažení drobných chovatelů, jejichž snahou je především „dopřát jejich fence mladé“ (bohužel se nejedná vždy o rozumné páření), a tím se sentimentálně spokojí.

Naštěstí se v mnoha případech majitelé fen obrátí raději ke kvalitním plemeníkům, než ke psovi, kterého mají na druhém konci ulice!

Při práci v terénu vidíme, že výkony na soutěžích a Field-Trials, kde dnes bretoňský ohař široce dominuje mezi kontinentálními ohaři, nejsou náhodné.

Tento pes je dobře cvičitelný, ale jeho vrozené lovecké schopnosti jsou naprosto přirozené, je schopen lovit i bez pečlivého výcviku, k čemuž mu dopomáhá jeho temperamentní povaha a trochu pytlácký charakter, jeho výcvik se rozvíjí na základě vlastních zkušeností, úspěchů i neúspěchů během lovu.

A nenáročný, konvenční lovec, střílející všechno, co kde letí a běží, ten bude spokojen s prací svého psa, kterému věnoval minimum času při výcviku a mnoho příležitostí ke kontaktu se zvěří! Prostřednictvím loveckých příležitostí se z bretoňáka brzy stane pes, který vám bude přinášet radost; a zdalipak v současnosti, kdy je lov především sportovní záliba, není to právě to, co potřebujeme?

Ale právě zde tkví problém: v dávno minulých časech, v období, kdy jsem já začínal lovit, platilo, že bretoňský ohař se cvičí sám a nejlepší je od třetí lovecké sezóny...., a to byla plná pravda, i když se pes na závěr nepodrobil zkoušce z výkonu. Ale dnes, po několika desetiletích, už možnost individuálního lovu či lovu v malé skupině, při němž by bylo možno se setkat se zvěří, příležitosti mizí jako sníh na slunci!!! Ale lék na to existuje, i když se mnozí k němu nechtějí uchýlit, více ze strachu z odloučení od svého psa, než kvůli nutným výdajům. Několik týdnů v penzionu u kvalifikovaného drezéra, vlastního svůj dobře zazvěřený revír, který vám chybí...a který poskytne vašemu psovi pár loveckých lekcí, k nimž by se jinak neměl příležitost dostat a navíc v období mimo loveckou sezónu, což je ideální!

Ale zpátky k tématu!

Pes vhodný k soužití

Pro svoji nevelkou postavu, dosahující stěží do výše kolenou, se bretoňák snadno umístí třeba v autě při převozu do terénu, ale je také vhodný do malého prostoru, například v městském bytě, i když to není pro loveckého psa úplně ideální. Ale přece jen to usnadňuje vzájemné soužití.

Protože se jedná o plemeno velmi rané (často jsem úspěšně lovil již s pěti či šestiměsíčními štěňaty), naučí se také brzo čistotnosti, uspokojivě již ve čtvrtém měsíci, k tomu stačí věnovat mu tři „sanitární“ desetiminutové vycházky během dne, čímž uklidníme i paní domu. Ale, pochopitelně, je nutné počítat i s mnohem dynamičtějšími aktivitami...může jej třeba uspokojit současný running/jogging? Já už bohužel přesáhl věk, ve kterém bych to mohl posoudit!

Každopádně z pohledu městského majitele existují dvě přednosti, hovořící ve prospěch této rasy: polodlouhá srst bretoňáka se nezapichuje do potahů a koberců, má tendenci se shlukovat do chuchvalců, které se snadno sbírají nebo vysají. Když se vrátí mokrá a zablácená, stačí několik desítek minut izolace, aby se jeho srst dostala do původního krásného stavu. A navíc – je to plemeno, které nevyžaduje téměř žádnou úpravu, když nepočítáme tu a tam pár stříhů nůžkami jednou či dvakrát ročně. Je prostě ekonomický, ať bereme v úvahu náklady či práci!

A konečně, pokud tohoto psa chováte v domě nebo v bytě, není zanedbatelný fakt, že zdravý bretoňák nepáchne, což nelze tvrdit o řadě jiných plemen, i těch, která jsou označována jako plemena společenská a u nichž je možné konstatovat, že jejich domov „páchne psinou“!

Hodně jsem toho napsal o tomto psu, vysvětlil spoustu věcí, ale stejně zbývá ještě mnoho povědět. Třeba se často nemluví o „struktuře“, které chrání a propaguje plemeno. Bretoňáci mají to štěstí, že mají svůj klub, početně velmi silný, velmi aktivní, oživený sítí delegátů, kteří

působí po celém hexagonu (= kontinentální Francie) a jejichž činnost je koordinována klubovým výborem, složeným z dobrovolníků, milovníků plemene, cvičitelů, lovců nebo prostě majitelů, mezi nimiž klubová síť zprostředkovává kontakt (www.epagneul-breton.net), na facebooku jsou k dispozici aktuální informace (www.facebook.com/groups/131869197155444/) a který pro členy vydává každého půl roku klubový zpravodaj, který má obvykle více jak 100 stránek textu a fotografií a který nám mnoho dalších klubů závidí!

Pierre Willems
chovatel BO mezi lety 1985-2020

SETKÁNÍ S PLEMENEM BRETAŇSKÝ OHAŘ

Protože jsem se specializoval na výcvik a prezentaci psů na soutěžích Grande Quête, nevěnoval jsem po dlouhá léta pozornost kontinentálním plemenům ohařů s několika málo výjimkami (Korthals, NKO).

Až mi náhoda přihrála do rukou mladého bretaňského ohaře, Uno du Mont Chanois, a ten mi otevřel oči. Pokrytí terénu, nasazení, cit pro zvěř, odvaha, vynikající nos s vrozeným vystavováním, tyto vrozené kvality mne přivedly k tomu, že jsem přehodnotil svoji pozici. Na základě rady Jeana Michela Sourie jsem nakryl Guilys du Murat, fenu mojí exmanželky, psem z chovu pana Pellegrinotti, kterého mi Jean Michel vřele doporučoval. Z tohoto spojení se narodily Ophélie a Orcay du Mas d'Eyraud, které položily základ mého chovu bretaňských ohařů. Tyto dvě feny se staly šampionkami práce a byly velmi obdivovány na různých evropských šampionátech, pořádaných A.I.C.E.B.

Z různých spojení, která jsem ve své chovatelské stanici Du Mas d'Eyraud uskutečnil, se

Gatsby du Mas d'Eyraud

narodili mezi jinými R'Vampire, Dracula, Gianni a Gatsby, kteří docílili různá špičková ocenění. I když se opakují, musím znovu potvrdit, že jsem v tomto plemeni našel lovecké kvality, jichž si velmi cením: razanci, odvahu, jemný nos, odolnost, ranost, inteligenci. Doufám, že všechny tyto vlastnosti zůstanou v plemeni zachovány i v budoucnosti a bretaňský ohař bude i nadále zářit ve všech revírech Evropy.

Francis Maudet

BRETOŇÁCI A JÁ

Život, a počítám v to i kynologii, nás někdy vede nepředvídatelnými oklikami, což se stalo i mně v souvislosti s bretaňskými ohaři. Venkovský lovec lovil ve většině případů v doprovodu honičů, což byl i případ mého otce, který mne brával mezi jiným též na lov zajíců, ten skutečný, „ploužením“, ale na mnoha farmách mívali i „stavěče“, což v Bretani byl

obvykle bretaňský ohař. To nebyl pes, schopný lovit jen pernatou v poli, ale opravdu „dobrý na všechno“, schopný vystavit hejtno koroptví nebo samotnou sluku, ale stejně dobře dokázal vystavit ve stráni zajíce anebo hlasitě štvát králíka v zelném poli.

Ale já jsem snil o pointerovi .... A prosím s rodokmenem! Protože chyběly peníze, začal jsem po nocích hlídat les, abych si našetřil na svůj sen! Krátce, v roce 1968 jsem získal první štěň, bílojatrovou fenku, koupenou přes „Chasseur Français“, ale s dobrým původem. Poté jsem se seznámil s panem Delhapiotem, který měl chovatelskou stanici De Saint Niel a s Dr. Kergaravatem, kterému se podařilo mi obstarat dalšího úžasného játrovo-bílého psa, tentokrát dospělého, který mi mezi jiným během několika nočních vycházek za svitu luny ukázal, jak léčit psa ze strachu z výstřelu!!!

Tito dva pointři mne dovedli k mým nesmělým začátkům na Field Trials, nejprve jsem získal titul Trialer v Grand Fougeray s fenou, následujícího roku v Missillacu se psem, tedy velmi krátce po sobě.

Ale kde je v tom všem bretaňský ohař? K tomu právě přicházím. Udělal jsem jeden vrh ze spojení mých játrovo-bílých pointerů, zapamatujte si. Narodilo se v něm šest játrovo-bílých pejsků a jedna bílo-oranžová fenka s růžovou pigmentací nosu, což je z hlediska dědičnosti jasné (na vysvětlení těm, kdo si myslí, že jen citronovo-bílí mohou dát světlé nosy). Jaké bylo moje překvapení, když jsem jednoho dne dostal dopis na krásném papíře a s krásně vyvedenou hlavičkou, reprezentující úžasného krátkosrstého ohaře a dodnes si velmi dobře pamatuji nadpis:

Odesílatel: Dominique Covolo, „Mistr-drezér psů“

Pes: Halt du Mas de la Combe „Největší šampion všech dob“

Jak se pan Covolo doslechl o mém vrhu? Stále dokola jsem si kladl tuto otázku, avšak skutečností bylo, že mi nabídl výměnu jednoho z mých štěňat-psů za fenu bretaňského ohaře s vynikajícím původem. V rozpacích nad svými šesti psy jsem na výměnu přistoupil, a tehdy vstoupila do mého domu moje první „bretoňačka“.

Pro zajímavost ještě malá exkurze do historie, jistojistě již promlčené. Ještě po několika letech od této výměny můj malý jatrovohnědobílý pointer byl v psinci „au Mas de la Combe“. Přesto jsem jej nikdy v žádném rodokmenu pointra, ať už z francouzského či italského chovu, nenašel, naopak se ovšem tehdy jak v Itálii, tak ve Francii objevili někteří němečtí krátkosrstí ohaři s vyšším nesením hlavy a strmějším zaúhlením hrudních končetin. S politováním konstatuji, že jsem za to možná zcela neúmyslně odpovědný.

O dva roky později, zase na FT v Missillacu, mne oslnil mladý, neznámý bretaňský ohař, vedený Guy Morinem a já se rozhodl, že s ním nakryji svoji fenu. „Ty jsi byl první“ svěřil mi Guy za nějaký čas, „kdo použil v chovu později věhlasného psa Tintin de Kéranlouan“.

Nechal jsem si fenu jménem Ursula, s níž jsem získal první titul CACT na slukách. Následně jsem si koupil štěně-pejska Valton de Saint Tugen, který se stal pracovním šampionem a s ním jsem nakryl svoji Ursulu. Z tohoto spojení vzešla fena Miss, kterou vlastnil Joël Kubiak, a to byla první šampionka, narozená v mé chovatelské stanici!

I když Valton získal mnoho CACIT na jarních FT i podzimních FT-GT, jeho povaha nebyla vyrovnaná a nedělal mi dobrou službu při lovu, zvláště při lovu na sluky, a tak jsem se s ním rozešel. To je „koncový produkt“, řekl mi později Dominique Covolo! I když jsem mu tehdy nerozuměl, dnes vím, o čem mluvil.

Toto mi také pomohlo pochopit, že „Grand Champion“ nemusí být zároveň Grand(velký)pes! Svůj chov jsem založil na mojí feně, která mi dala 18 šampionů. Postihly mne postupně bohužel i dvě ztráty těch posledních, kteří zvítězili ve všech čtyřech kategoriích (Jarní, Podzimní-GT, sluky, bekasiny): Radar zahynul několik dní poté, co vyhrál v Callacu soutěž na

sluky a Vaïk, můj nejlepší, se stal neplodným v pěti letech. Sklíčen těmito ztrátami jsem opustil definitivně chov bretaňských ohařů a našel jsem novou vášeň, která nade mnou zvítězila: anglické setry!

Tak toto je moje historie. Štafetu chovu bretoňáků převzali jiní a já nepochybuji, že s jejich zkušenostmi a pod vedením nového předsedy klubu má bretaňský ohař před sebou zářnou budoucnost.

Jejich úspěchy po celé Evropě, zvláště v jarních soutěžích, ale nemůžeme stavět na příliš úzké základně. Překvapuje mne, že je nevidím startovat častěji na zkouškách na sluky, a že v jeho domovině častěji nedoprovází místní lovce. Tato moje myšlenka není nová, psal jsem o tom již bývalému předsedovi CEB, panu Léonu Le Louëtovi, a to již před pětatřiceti lety!!

*Daniel Provost
Chovatelská stanice „De l’Echo de la forêt“*

BRETAŇSKÝ OHAŘ MÁ SVOJE MUZEUM

Muzeum „Dům bretaňského ohaře“ bylo otevřeno v Callacu v roce 2007. Aby mohla být vykreslena historie, spojující Callac a bretoňáka, toto muzeum nabízí na 110m2 atraktivní a poučnou expozici. Prostřednictvím objektů, kreseb, obrazů, videí, animací 3D, pachového terminálu nebo zootrope je postupně odkrýván jedinečný příběh bretaňského ohaře. Muzeum je otevřeno od poloviny června do poloviny září.
Kontakt: 0032 296 455 789.

*Překlad z časopisu Chien
de Chasseč. 27/2020
Přeložila: H. Dvořáková*